pag. 348

2

pag. 350.

tenu olli, — fir weel kurke tema meke kaeft perrä, kost ta nii lugu pöneke wai tfigu pöjaleke" joanu. Kui wana kutt tälle wõi lugu ütelt ohtoni wõi olli jutustanu — pühte temä naine wõlle nulgaga silmi, ieu jo nuntske, ninu otse wõisule wälätsipele kuiwa ja lämmä võiwa, mida ta tälle ümbrele pand. — Mõnigi päew läts wanel elõtanul elviele psooil, ütel meelel mööda, kooni wana kutt notsp wallale aved, ja mõtte jõhile lätsi, — ent ka fäälgi kelk (halutar) raiskene löütu pöjadene ta meelen, ninu ta rutar wastu kotu, et fäät oma elukaaſage, ilma piuta lotkaeſe man võõrnu kunde.

Nii nea elliva ütlen meelen, ommi wana eä ruinõtlik näuü, ninu psooratiwa fume ormuga, hellaste ja hõrnaste, löütut latſeſeſt kui omma liha ja werd. Soifisene paiſus pääuist pääräni fumeruba, naar ja võnelema, ninu ka lotſeliku ornatuliga ommi kaſa wanembist võõrnutama. Kui pöis ja kümme aastat ronas lai, ninu kõigi pidi, ommi ornlu kaſu-wanembide võõrnus olli, — tulli kõige hää eka kaetaja — fum, — ninu sei ütel nõdsid nõlemba kaſu wanemba, üle tõiſe tokan fõretſiſelku mulda. Waeua lats jäi kui pääldä kaua, jällegi üttiuda ilma pääle, ninu fee wäisene rorandus, mis täll waeſiſt kaſuwanembiſt perrä jäi, es ole raiga kindma pihi, ninu pääl nooc, eka-jõuta ja nõuta noifisene faista võis. Sia tulli lähton olewaſt fumeſt kui läſt üle ja tõine tike, oma kaſu-pünüja inemine, ninu pett noifiſeſe näſt kõige poremba ofjadeſe oä, ja nii kotte kõik rorandsi, üle tõiſe tokan oä, ja noifidene jäi kõigilt kaſuwanembiſe rorandusſeſt ilma, mida et ta wiinäto, kui pun palgas noifidene kunagi, ka ülle tulga ramu maja kurdfiuuſeſe maha pidi jätma, ninu nälgä paastu minemä.

Nii ta orte, mööda fumit külla, talo teeſeſt pite eleſi, kooni rünate fumi tee warta tulli, mida pite ta palgo palgo mood, mitu öödjo näwä eleſi orte, kooni tälle üle lüna tooni daigelt warta noitiwa. eläreenult ja räfünult fotte temä minestunult fimmä loanma maha, ja es tiſa eſi kooni ta kõel koimuſin olli. — Õdwa kellamal ajal jõhtu kuningar oma prowaga wälan, lüna lähton olewan puipertuun jalutawat — ja nee faiva ka oma jalutus-raägiga fimmä, ninu naina, et kõel üle minertuun noifidene puipertuun all, pidalo mean olli. Kuningar lafa omal teendil teda koimartuſeſt üles aja, kooni noifidefele ka falga oru ja mõistas kotte fai, ninut ta kõigeſt oswa fai, mis tema ümbred fündi. It ta kuningaga wõneli, ninu oma efamea efa ee fai, — fel es tiſa tema raeſeneue midagi. Da waibas eumeji tälle, kui ütele fagfale, julgelt oma ohte ninu õnnetuſt, mink pääle kuningar oma prowaga enne midagi eſiwalimult könelisa, ja peraſt kuningar noifidene ütel: „Noh, nõis, kui ſa lis nii raene ja nõrätu olet, ja fu jutt tõſi om, — fis tule nu perrä lüna, ja ma wõta fimmo omar kaſa kogusſe, keda fina fuuel peat, kui kunagi kogus raibma, ninu talwel, kui pernaane fõõtma.

pag. 351.

3

Suwel olet ja eyapäiw oma warjaga mõtſan, ent talwel peat la mereſt kenda perän noodija, nerärieeſeja, nülo toidu-tegemiſer welt ridaima. Sino palk om, et ja olasta ei elä, kõrnata ei ole. Olet ja rahul?" Soifisene pand käeſeſe waeleke ja lei rõtõ ette, ninu teenar fumit kaſa, et nii kelde olli, et ta teda, kui üle tandmata ja perätät noifiſelt, üle kogaga omar kaſa kogusſe rõtt. Kui nõis kuningliku poari taſan lüna läts, — pand temä wäga ümmes, kui võis mööda minija ja wõta tulega tema percemeſt ompoolikult taetiwa. Wiimate kui fumelaſſa üle wäga ulue maja taepi ette faiva, ninu teendile käſu ommiga lepitut kaſa kogusſe temä fäſuliku maja laata, — fis weel naar, kaſa-wanemba fugu taipama (mõistmä) et ta ehk mõne kuninga kaſa kogusſe om kogemata laanu. Kui teener teda ta reſſpke kortesi paatnu olli, hoard nõis küsü: „Ner fes fumt faar pääne näid olema?" Teener ütle fum silma, peranii ja ütel tõõwõlt: „Tohoh, pümme, lõrõ! Nar ja all (rummal) olit, et ta ei tija, et tiimä kuningar om?!" Õnnõſelle kaſwa nägu oho pääle maha, ja naad võige nõrõſema, ülle fumre ometi pääle mõtlden, et ta fumre kuninga kaſka peat kõitma, kina liha kuningar, ja tema fugu, fumre wõsti, ja hõimu fõõmä paawa. eſnõud weel mõgar noifisene, kui fumre õnne olaliſt temä üle kõrraga faanu.

Võtel pääuial tulli kuninga teener alla, noifiſele kortesi, ninu kui ta nägi, et kaſwal ja kõik taür olli, — mõtte ta teda wõlli, ninu kui üle wäga fumre pahe maan (pahk: fa-laut), kost üttemäda fumr kaſa kaci, fumri ja raüdiſi, kõrwit ja valgit herjar koome wõlle talli, ker kõik üle kõrraga, näidu kui fumre, omma rahtſet korjuſt ja walitſejet, võõrſe rõhutäniſege, ütſkemi teretiwa ja tälle temä rahtſen ometin õnne kooweva. Kuninga teener ütel: „Nae, ſin om näid mõtu tuhat koon! Nerſt ei tohi ja üttegi oiä nootada. Egal õdangul faame näid üle lugema. Kae, pääl mere weeren, keſe pääl, on fumt plats, kon ta näil rõtu taür rõit ravida. ehkne mõtſa!"

Teener läts omma paiva, kuna kogus kſiksu mõtte naad ajama, ker eſiti oma korja platſi tiedſma ja „kſe fõrki" fõrten, fimmä pole tõttiva. Wäiku korraga pärisemſt olli pääalt tegemiſt, näil filmi-näoltsi tokan niimä. Kui kſe omma koinohe paiva faiva — nadſiva nema lõal, mõne haina kadema, mõne kſungma, mõne mängima, mõne kanemba, ranſamba kſe kiidſima ka laeskuſe peraſt nalnis-tohrada kſungemake magama. Soifiſeſe ela olli õige hää. Kori olli küll fumt, nii et ta ehimalt näid näten nõnu mõtſa eſen õige rõrifema naer, kendä raäga raämar ehtendaſe üttiuk